

O Sevmediğın İnsanlar

– Sebahat · 22 Kasım 2011

Dokunsalar bin anlam yükü ağılardım
Eğer bilselerdi dokunacakları yeri
Ki bilemezlerdi...

Duydukça şen kahkahalarımın sesini
Hep, bu yüzdendir dibe vurmalarım
Açık denizlerde boğulmalarım
O sevmediğın insanlardan oluyorum
Hani, donuk gözlerle
Neden mutlusun? Dercesine
Buz kalıpları doldurup yüreğime
O insanlara karışıyorum...

Hep, dünyaya dar geldiğimdendir
Firara meyilli ruhumun göçebeliğinden
Ne soğuk üşütüyor şimdi beni
Ne ateşler yakıyor tenimi
Göğün ayazı hüznümle raks ederken
Buğulu gözlerim arıyor en ücra cehennemi...

Hep defter tutmazlığımdandır
Ezbere yaşamamdan
Şimdi evsiz bir sokak çocuğu gözlerim
Yanaklarımda kaldırım izi
Gözyaşlarını silemez mendilleri
Heba edemez, umuttur her biri
Düşler hayalleri, hayaller düşleri
Kovalar durur...

Nereye? Diyenlere bir yanıtı yoktur
Hep çocukluğumdan gelir karanlığım
Belki bu yüzdendir hayata dargınlığım
Asi olmamak için yaşarken
Gülüyorum da
Gülerken acılara doluyorum

Sonra bir yerlerde
Olur olmaz bir yerlerde yaşıyorum...

Hayata ne senin gözlerinle
Ne benimkilerle bakıyorum
Donuk/ mat renklere karışıyorum da
O soğuk/sevmediğin insanlardan oluyorum
Hep, hep canıma kıyamadığımdandır
Asiliğimse pervasızlığımdandır...

Bakıp göremeyen
Yediğinden tat alamayan
Dokunup hissedemeyen
Ben
Ölümlle eşitlenen
O sevimsiz insanlara karışıyorum
Hüzünle uğurlarken kendimi
Ardıma bile bakmıyorum...